

Urunk emlékére

Urunk emlékére

Körülbelül 3600 évvel ezelőtt Izraelnek azt a parancsot kapta, hogy vegyenek a páska bárány véréből, és kenjék azt házuk ajtókereteire, majd menjenek be és maradjanak ott az éjszaka hátralévő részében. Az izraelitáknak adott utasítások egyértelműek voltak, és számukra egyszerű volt betartani őket.

Ez velünk is megtörtént, amikor elfogadtuk Jézust személyes megváltónkként, és szimbolikusan felvittük a vért a szívünk ajtókereteire. Ez volt utazásunk kezdete.

A HÚSVÉT ÉJSZAKÁJA

Azon az éjszakán, miután a páska bárányt levágták, és a vért a házak ajtókereteire kenték, Izrael belépett otthonaiba, és bezárta az ajtókat. Most már megették a páska bárányt, miután megsütötték, és mindannyian családként egyesültek ebben a vállalkozásban. Ezzel illusztrálták, hogy az evangéliumi korszak ezen éjszakáján a testvéreket Isten Báránya vonzza össze, és miközben a vér alatt részesülnek a bárányból, magukévá teszik áldozatának érdemét. Ez eszünkbe juttatja a 133. zsoltárt, amely így szól: „Íme, milyen jó és milyen kellemes, ha a testvérek együvé gyűlnek!” (Zsoltárok 133:1). Izrael családjai abban az éjszakában szent, boldog, békés közösségben gyűltek össze.

A szertartás legfontosabb része az volt, hogy a házak ajtókereteire vért csepegtettek. Ez azt szimbolizálta,

hogy a vér által nyerünk megváltást, ami minden keresztény élet alapja. Jézus, aki „saját testében hordozta bűneinket a kereszten” (1 Péter 2:24), az a húsvéti bárány, akinek vére kiontatott, hogy megváltasson minket. (1 Péter 1:19). Jézus „bűnné lett értünk, akik nem ismertük a bűnt, hogy mi Isten igazságává váljunk benne”. (2 Korinthus 5:21). Amíg Jézus a földön volt, különösen figyelmes volt a szenvedőkkel, a szegényekkel, a vakokkal, a nyomorékokkal és a leprásokkal szemben. Az egész emberiség részesül a váltságul kapott előnyeiből, függetlenül az életben betöltött helyzetétől. A Bárány vére teszi lehetővé kapcsolatunkat Istennel és egymással. Ő az egység középpontja.

A GYŰLÉS SZÜKSÉGESSÉGE

Jézus azt mondta: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Máté 18:20). A Szentlélek gyűjti össze bennünket, és Krisztus az oka a találkozásunknak. Az ilyen összejöveteleket a szentség jellemzi. A Szentlélek csak Krisztushoz gyűjthet össze bennünket. Nem gyűjthet össze egy név, egy rendelet, egy rendszer vagy egy társulás nevében (), hanem csak a mennyben dicsőített Krisztus nevében. Egy „kis nyáj” gyűlik össze. Jézus azt mondta: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én szavaimat.” (Lukács 12:32; János 14:23). Jézus és Isten iránti szeretetünk bizonyítéka az, hogy megcselekszük azokat a dolgokat, amelyeket ő parancsol nekünk az ő szavában. Azok, akik odaadják magukat Istennek és Krisztust követik, nem akarnak tovább a saját

akarataikat cselekedni, ami zavarja azt a munkát, amelyet Isten végez bennünk.

Az eredeti páska éjszakáján, amikor Izráel összes családja összegyűlt otthonában, egy sült bárány körül ültek – egy bárány körül, amelyet tűzzel megsütöttek. Az Exodus 12:8,9 utasításai nagyon egyértelműek: „Azon az éjszakán megeszik a húst, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel, és keserű fűszernövényekkel. Ne egyétek nyersen, sem vízzel áztatva, hanem tűzön sülvé; a fejét a lábával és a belsejével együtt.”

A sült bárány azt szemlélteti, hogy Jézus, az igazi páska bárány, hogyan vetette alá magát a tűznek – „tűzpróbáknak” – három és fél éves szolgálata alatt. Ez olyan fontos része volt a szemléltetésnek, hogy Izráelnek azt mondták, ne egyék nyersen vagy vízzel áztatva.

A KOVÁSZ ELTÁVOLÍTÁSA

A páska bárány elfogyasztására vonatkozó utasítások a nagyobb Páska Bárány elfogyasztására is vonatkoznak. Az izraelitáknak kovásztalan kenyérrel kellett enniük. A kovász a gonosz és a bűn szimbóluma. Isten Igéjében soha nem használják a tiszta, szent vagy jó szimbólumaként. Az ünnepet, amelyet Izraelnek a páska mellett meg kellett tartania, kovásztalan kenyér ünnepének nevezték. Ahogyan az Exodus 12:15 utasította Izraelt: „Hét napig kovásztalan kenyeret kell ennetek; még az első napon is el kell távolítanotok a kovászt a házaiból.”

Ezzel azt akarták szemléltetni, hogy Izrael elszakad a bűntől. Pál apostol azt mondja nekünk: „Tisztítsátok ki tehát a régi kovászt!” (1 Korinthus 5:7). Pál nem azt

mondja, hogy „próbáljátok ki tisztítani a régi kovászt”, hanem határozottan kijelenti: „Tegyetek így!” A testünk megakadályozhatja egy ilyen program megvalósítását. Ezt az apostol is felismerte, amikor azt írta: „A jót akarom cselekedni, de nem tudom. A jót akarom cselekedni, de nem cselekszem. A rosszat nem akarom cselekedni, de mégis cselekszem. De ha azt teszem, amit nem akarok, akkor nem én vagyok az, aki rosszat cselekszik, hanem a bennem élő bűn. Így találom ezt a törvényt érvényben: bár jót akarok cselekedni, a gonosz ott van velem” (Róma 7:19-21). Mindazonáltal minden erőfeszítést meg kell tennünk a bűn és a gonosz eltávolítására.

Izraelnek hét napig kellett ezt tennie. A hét a teljességet jelenti. A kereszténynek el kell távolítania a gonoszt, és szentségben kell élnie. Isten nem tűri a gonoszt gondolatban, szóban vagy cselekedetben. Ahogyan az apostol János emlékeztet minket, Istenről beszélve: „Ha azt mondjuk, hogy közösségben vagyunk vele, és a sötétségben járunk, hazudunk, és nem cselekszünk az igazság szerint.” (1 János 1:6). Később így fogalmazott: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, akkor önmagunkat csaljuk meg, és az igazság nincs bennünk” (1 János 1:8). A test továbbra is érvényesülni akar, de Isten segítő kegyelmével le tudjuk győzni. János így folytatja: „Ha megvalljuk bűneinket, ő hűséges és igazságos, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden gonoszságtól” (1 János 1:9).

Sokszor előfordul, hogy nem vagyunk felkészülve, és olyasmit mondunk vagy teszünk, ami helytelen. Ilyen

esetekben azonnal az Ügyvédünkhöz kell fordulnunk, ahogyan János is emlékeztet minket: „Ezeket írom nektek, hogy ne vétkezzetek. Ha pedig valaki vétkezik, van Ügyvédünk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz.” (1 János 2:1). Az új gondolkodásmód, amely kialakulóban van, a tökéletességre törekszik. Azonban az egyes keresztények nem lehetnek tökéletesek, amíg nem kapnak tökéletes új testet. Ahogy János mondja: „Tudjuk, hogy aki Istentől született [nemzett], az nem vétkezik.” (1 János 5:18). János azt mondja nekünk, hogy azok, akik Istentől születtek, nem vétkeznek szándékosan. Nem szimpatizálnak a bűnnel. Kitisztítják magukat a régi kovásztól.

A HÚSVÉTI BÁRÁNY MEGEVÉSE

Az izraelitákat nem a kovásztalan kenyér evése mentette meg, hanem a páska bárány vére. Ugyanígy a keresztényeket sem a gyakorlati szentség, hanem Jézus vére menti meg. Azonban aki továbbra is gonoszságban és bűnben él, akár gyakorlatilag, akár elvként, az nem lesz igazi közösségben Jézussal, és nem fogja élvezni az ő üdvösségét. Azok, akik részesülnek a Válságul adott áldásban és Isten gyülekezetéhez tartoznak, szentnek kell lenniük, de tudatosítaniuk kell, hogy üdvösségük kegyelemből származik, és nem szentségükből.

A KESERŰ FŰSZEREK

A páska bárányt keserű fűszernövényekkel kellett megenni. Ezek az Úr népének keserű tapasztalatait jelképezik, amelyek kapcsolódnak Jézus tapasztalataihoz, amelyet a sült bárány jelképez. „Ha

vele szenvedünk, vele is uralkodunk” (2 Timóteus 2:12). „Sok megpróbáltatáson kell átmennünk, hogy bejussunk az Isten országába” (Cselekedetek 14:22). Jézusról ezt jövendölték: „Megsebesült a mi vétkeinkért, megroncsolódott a mi bűneinkért; a mi békességünk büntetése rajta volt, és az ő sebeivel gyógyultunk meg” (Ézsaiás 51:4-5). (Cselekedetek 14:22). Jézusról ezt jövendölték: „Megsebesült a mi vétkeinkért, megroncsolódott a mi bűneinkért; a mi békességünk büntetése rajta volt, és az ő sebeivel gyógyultunk meg.” (Ézsaiás 53:5). Nem a saját szentségünk gyógyít meg minket.

Pál apostol, a sátor áldozatairól beszélve, azt mondja nekünk: „Ezért Jézus is, hogy a saját vérével megszentelje a népet, szenvedett a kapun kívül. Menjünk tehát ki hozzá a táboron kívülre, viselve az ő gyalázatát.” (Zsidók 13:12,13). Így kell megennünk a sült bárányt a megpróbáltatások és szenvedések keserű fűszereivel.

Isten segítségével képesek vagyunk megfeszíteni testünket (Gal 5:24). Az apostol Pálhoz hasonlóan mi is igyekszünk fegyelmezni testünket (1Kor 9:27). Ezt kell tennünk, hogy hallhassuk a szavakat: „Jól van, jó és hű szolgám” (Mt 25:21).

Amikor Izráel a bárányt evett, felkészült az útra. Készen álltak arra, hogy elhagyják Egyiptomot. Soha többé nem akartak kapcsolatba kerülni az egyiptomiakkal. Sietve kellett enniük, botot tartva a kezükben. Mindez azt ábrázolta, hogy életünket hogyan kell jellemeznie jövőbeli sorsunknak, mint Krisztus örökösársainak az ő jövőbeli királyságában. A bot a függőségünket, az Istenre való

támaszkodásunkat ábrázolta az úton. Mindezt a Bárány vére tette lehetővé. Ahogyan Isten Krisztus által egységbe hozott minket, úgy fog minket vezetni az ígéret földjére, a mennyei Kánaánba vezető úton is.

„EMLÉKEMRE”

A világban szokás megemlékezni hőseinek és nagyjainak születésnapjáról, míg haláluk ideje és körülményei általában jelentősen feledésbe merülnek. Valószínűleg ennek fő oka az, hogy azok a teljesítmények, amelyek őket nagygyá teszik, az életük idejére korlátozódnak, míg a halál véget vet karrierjüknek. Jézus esetében azonban ez a sorrend megfordul. Igaz, hogy születését évente milliók emlékeznek meg kedvezően, de ő kifejezetten azt mondta követőinek, hogy halálát kell megünnepelniük. Születésének megünneplésére vonatkozóan nem hagyott utasításokat.

Természetesen elengedhetetlen volt, hogy Jézus emberként szülessen a világra, hogy a bukott emberiség Megváltója lehessen, de a megváltást a halála hozta meg. A Mester első eljövételének fő célja a halálával teljesedett be. Élete inspiráló volt; tanításai messzemenő hatással voltak az emberi viselkedésre; csodái áldásos jótéteményt jelentettek azoknak, akik részesültek bennük; próféciái pontos előrejelzést adtak a korszak számos kiemelkedő eseményéről; de földi küldetése nagyrészt hiábavaló lett volna, ha nem hal meg. Minden más ember teljesítményét megszakította a halál, de a Mester

szolgálat a halál révén érte el legnagyobb hatékonyságát.

Kétségtelenül ez az oka annak, hogy Isten akarata szerint népe megemlékezzen Jézus haláláról. Rendkívül fontos, hogy mindig szem előtt tartsuk Jézus halálának szükségességét, és azt a tényt, hogy csak ennek köszönhetően élvezhetjük most az ő általa biztosított örök élet reményét (). Fontos, hogy mi, a Mester követőiként, emlékezzünk halálára, mert a Szentírás arra hív minket, hogy vele együtt haljunk meg. Ahogy Jézusnál, úgy a keresztényeknél is, szolgálatuk csak akkor teljesedik be győztesen, ha hűségesen végzik el áldozati munkájukat, akár a halálig is. Jelenések 2:10

MEGHATÁROZÓ NAPOK

Jézus földi életének utolsó napjai jelentőségteljesek voltak. Míg ő megértette a gyorsan egymást követő események jelentőségét, tanítványai nagyrészt képtelenek voltak megérteni azok jelentőségét. Izrael teljesen vak volt arra a tényre, hogy a legfontosabb történelem minden időkből éppen akkor zajlott le Júdeában. Azok a drámai napok alatt Jézus átlépte Jeruzsálem városának kapuit, és bemutatkozott Izraelnek, mint az előre megmondott királyuk és Messiásuk.

Ezt követően kiűzte a pénzváltókat a templomból. Tanítványai az Olajfák hegyén kérdezték tőle, hogy mik lesznek a második eljövetelének és a korszak végének jelei (Máté 24:2,3). A felső szobában ünnepelte a páska vacsorát tanítványaival. Júdás alkut kötött, hogy elárulja őt gonosz ellenségeinek. -

féle fájdalmas jelenet játszódott le a Gecsemáné kertben; ezt követte az árulás, a főpap előtti tárgyalás, Péter tagadása, a Pilátus és Heródes előtti tárgyalás, a korbácsolás, a gúnyolódás, és végül a keresztre feszítés. Ezek voltak azok az események, amelyek az emberiség legnemesebb jótevőjének utolsó napjait jellemezték. A tanítványok számára ezek először nagy reményt, majd zavart, végül keserű csalódást jelentettek. Sok zsidó számára ezek az események csupán egy hamis álnok természetes következményei voltak, aki megpróbálta magát Izrael ígért Messiásaként elfogadtatni, és akivel a korabeli „törvényes” uralkodók megfelelően elbántak. Csak Jézus értette, mi történik, és tudása hozzájárult ahhoz, hogy képes legyen elviselni a megpróbáltatásokat, és befejezni azt a munkát, amelyet Mennyei Atyja rábízott.

A MESTERT MEGVETETTÉK

Jézus soha nem volt népszerű az írástudók és a farizeusok körében. Közülük néhányan lenyűgözve voltak viselkedésétől és tanításaitól, de csoportként ellenségesen viszonyultak hozzá önzetlen szolgálatának kezdetétől fogva, és soha nem hagytak ki egyetlen alkalmat sem, hogy az embereket ellene hangolják. De sok egyszerű ember saját maguk is gondolkodtak. Tetszetek nekik a Mester kegyes szavai, és egyetértettek abban, hogy „soha senki nem beszélt úgy, mint ez az ember”. János 7:46

A zsidó közvéleményt még inkább meggyőzték a Mester által véghezvitt számos csoda. Ezek a jótettek olyan gondolkodási folyamatot indítottak el, amelyet

a meggyógyított vak ember szavai tükröznek. Elismerte, hogy nem ért mindent, ami a nagy áldásokkal kapcsolatos, amelyeket kapott, de azt tudta, hogy míg korábban vak volt, most már lát. (János 9:25). Sok más ember is vak volt, és most ők is láttak. Emellett voltak leprások, akik megtisztultak; nyomorékok, akik járni tudtak; sokan, akiket megszabadítottak a gonosz szellemektől; és halottak, akiket feltámasztottak.

Talán nagyon kevesen voltak azok közül, akik megértették a Mester tanításainak nagy részét, de tudták, hogy megáldotta őket, és rokonuk és barátaik is tudták ezt. Ezért Izraelben elég sokan voltak, akik kedvezően álltak Jézushoz, és nem hagyták magukat könnyen befolyásolni az írástudók és farizeusok által, hogy csatlakozzanak az ő életének kioltására irányuló erőfeszítésekhez. Mindenekelőtt az Atya gondviselő gondviselése árnyékolta be, amely megakadályozta ellenségeit abban, hogy gonosz terveiket végrehajtsák ellene, amíg el nem jött az áldozatának beteljesülésének ideje.

A TANÍTVÁNYOK MEGGYŐZŐDÉSE

Miközben Jézus jót tett és hirdette az Isten országának evangéliumát, tanítványai egyre inkább meggyőződtek arról, hogy ő Isten tervének része. Amikor először hívta őket, hogy kövessék őt, hitték, hogy ő a megígért Messiás. De amikor tanúi voltak csodáinak, hallgatták, ahogy a néphez beszélt, és lábai előtt ülve egyre jobban magukba szívták kegyes szavainak szellemét és mélységét, bizalmuk biztosan

megerősödött. Nem csoda, hogy Péter kifejezte hajlandóságát, hogy meghaljon Mesteréért.

A tanítványok azonban természetes emberek voltak, még nem születtek meg a Szentlélekből; ezért nem voltak felkészülve arra, hogy Messiásuk, Urunk szolgálata ilyen hirtelen véget érjen. Még Jézus utalása is, amely legalább bizonyos mértékben figyelmeztette őket arra, mire számíthatnak, heves tiltakozást váltott ki Péterből: „Távol legyen tőled, Uram!” (Máté 16:22). Jézus válasza Péternek ebben az esetben mély értelmű volt, amelyet csak a Szentlélek által meg nem nemzettek tudnak megérteni és értékelni. Azt mondta: „Aki meg akarja menteni az életét, elveszíti azt; aki pedig az én érdekemben elveszíti az életét, megtalálja azt.” Máté 16:25

Milyen furcsán hangozhatott ez a tanítványok számára! Még ma is furcsán hangzik azok számára, akiket a Szentlélek nem avatott be a Mennyei Atya üdvösségi tervének titkaiba (). Hogyan lehetne bárki is megmenteni az életét azzal, hogy elveszíti? Jézus úgy tette, hogy feláldozta, vagyis feladta földi életét. A feltámadásban isteni élettel jutalmazták. Áldozata önkéntes volt, de miután önként belépett ebbe az áldozati szövetségbe, visszalépése örök halált jelentett volna. Így hűségesen véghezvitte áldozatát, még a halálig is, és ezzel megmentette az életét.

Azáltal, hogy áldozatul adta az életét, Jézus megváltási lehetőséget biztosított Ádám egész nemzetségének. Nem csoda, hogy Isten népe megemlékezik egy ilyen kiemelkedően fontos és a bukott emberi bölcsességtől annyira eltérő isteni

rendelkezésről! A Mester halálának gyakorlati és inspiráló vonatkozásai önmagukban is elegendő okot adnak az esemény megemlékezésére. Ebben a tekintetben halála az isteni szeretet elvének gyakorlati megvalósulása volt, példázva azt, amit a szeretetnek tennie kell és fog tenni az életünkben, ha Jézushoz hasonlóan mi is annak irányítása alatt állunk. Ha olyanok akarunk lenni, mint ő, nekünk is le kell tennünk az életünket – ugyanazon szeretet motiválva, amely őt arra készítette, hogy másokért áldozza az életét. Azonban soha nem szabad szem elől tévesztenünk a Mester halálának még fontosabb, az ember megváltójaként betöltött válságul betöltött válságdíj-szerepét.

KIRÁLYNAK ÜDVÖZÖLT

Később, miután a Szentlélek pünkösdkor leszállt a várakozó tanítványokra, megértették azokat a dolgokat, amelyeket addig teljesen képtelenek voltak felfogni. De bár nem értettek meg mindent, amit a Mester mondott nekik, továbbra is követték őt. Engedelmeskedve utasításainak, felvették a kapcsolatot egyik barátjával, és megszerezték egy fiatal szamarat, amelyen Jézus diadalmasan lovagolt be Jeruzsálem városába, mint Izrael királya.

A tanítványok hittek abban, hogy Jézus Izrael királya, és arra számítottak, hogy egy megfelelő időpontban ilyen bemutatkozásnak mindenképpen szüksége lesz. A Mester haláláról szóló beszéde által felvetett kérdés most, legalábbis ideiglenesen, feledésbe merült. Így kellett lennie a dolgoknak. Jézus király volt, és eljött az ideje, hogy az emberek megtudják

ezt, és lehetőségük legyen őt királyként üdvözölni. Most ő megadta nekik ezt a lehetőséget, és ők éltek vele. A tanítványok biztosan azt gondolták, hogy a Messiási királyság most már biztosan közel van!

Aztán Jézus elment a templomba, meggyógyította az ott talált betegeket, és kiűzte a pénzváltókat. Ez jól illett a királyi bevonulásához a városba. A tanítványok lelkesedése még nagyobb lett. „ ” lelkesedésüket azzal mutatták ki, hogy Jézus figyelmét a templom építéséhez használt gyönyörű kövekre irányították. Lehet, hogy elképzelésükben Izrael új uralkodója hamarosan átveszi a hatalmat a csodálatos épület felett. De lelkesedésüket Jézus gyorsan lehűtötte, amikor megjegyezte, hogy eljön az idő, amikor nem marad kő kövön a dicsőséges templomban. Máté 24:2

Micsoda sok lehetett ez! Nyilvánvaló azonban, hogy ez ráébresztette a tanítványokat arra, hogy még sokat kell tanulniuk a Messiásról és a Messiási királyság terveiről, mert később az Olajfák hegyén találjuk őket Jézussal, ahol kérdéseket tesznek fel neki a visszatérésének és második eljövetelének idejéről és jeleiről, valamint a királyságának megalapításáról.

Nem volt világos elképzelésük arról, hogy kérdéseik valójában mit is jelentenek, de legalábbis bizonyos mértékben megéreztek Jézus megjegyzéseiből, hogy a királyság nem olyan közel van, mint ahogy azt gondolták. Lehet, hogy most eszükbe jutottak más dolgok is, amelyeket korábban mondott, például a példabeszéd a nemesről, aki távoli országba ment, hogy királyságot kapjon, majd visszatért.

Mindenesetre többet akartak tudni arról, amiről rájöttek, hogy olyan keveset tudnak.

Így szóltak Jézushoz: „Mondd meg nekünk, mikor lesznek ezek a dolgok? És mi lesz a jele a te eljövetelednek [görögül „parousia” – „jelenlét”] és a világ végének [görögül „aion” – „korszak”]? (Máté 24:3). Ezekből a kérdésekből nyilvánvaló, hogy a tanítványok legalábbis homályosan érezték, hogy Jézus egy időre elválik tőlük, és később visszatér, hogy megalapítsa királyságát.

A Mester hosszú válasza a kérdésükre csodálatos prófécia, nemcsak a korszak végéről, hanem az egész korszak általános körülményeiről is, kezdve a zsidó állam bukásával. De nincs ok feltételezni, hogy ez felvilágosította a tanítványokat és felkészítette őket azokra az eseményekre, amelyek közvetlenül előttük és Mesterük előtt álltak. Nem arról volt szó, hogy nem akarták tudni vagy nem próbálták megtanulni. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy a természetes ember nem képes megérteni Isten Lelkének dolgait. 1 Korinthus 2:10-14

A FELSŐ SZOBA

A tanítványok elméje ekkor már nagyon nyugtalan volt. Amikor összegyűltek a felső szobában, amelyet előre elkészítettek számukra, hogy ott vegyenek részt a páskaünnepen, mintha a levegő is átítatódott volna a közelgő tragédia érzésével. Jézus tudatta velük, hogy egyikük árulást tervez ellene. Aztán jött, a könnyörgő, szálnalmas kérdés: „Mester, én vagyok az?” (Máté 26:25). Ebben a helyzetben látható a Mester nemes méltósága. Természetesen tudta,

hogy Júdás az áruló, de nem szidalmazta őt, hanem továbbra is „barátnak” [görögül „társnak”] szólította. Máté 26:50

A tanítványoknak sokat kellett tanulniuk a Mester igazi szelleméről és világnézetéről. Nézőpontjuk teljesen emberi volt, és nagyrészt önérekléből fakadt. Örömmel gondoltak arra a dicsőségre, amelyben részesülnek, ha Jézussal együtt lesznek az ő királyságában. Erre gondoltak abban a felső szobában, és vitatkoztak egymással, hogy ki lesz a legnagyobb. Ez újabb alkalmat adott Jézusnak, hogy példázza alázatosságát és szolgálati szenvedélyét. Megmosta a lábukat, és elmagyarázta, hogy aki közülük a legnagyobb lesz, az lesz mindenki szolgálója.

Aztán volt az a furcsa kérdés a kardok birtoklásáról. Jézus tudni akarta, hány kardjuk van a tanítványainak. Miután meggyőződött arról, hogy két kard van a társaságban, Jézus elmagyarázta, hogy ez elég. (Lukács 22:38) Talán ez a kérdés akkoriban nem volt olyan furcsa Jézus tanítványai számára, mint nekünk ma. Megtanultuk őt a béke fejedelmének és pacifistának tekinteni. És valóban az is volt, mert később kiderült, hogy nem engedte, hogy ezeket a kardokat a védelmére használják ().

Akkor miért kérdezte meg tanítványaitól, hogy van-e kardjuk? Ma már tudjuk, hogy azt tervezte, hogy megmutatja, nem áll ellen a letartóztatásnak. Péternek volt a két kard egyik, és később megpróbálta használni, hogy megakadályozza Mesterének letartóztatását. Ez csodálatos alkalmat adott Jézusnak, hogy bebizonyítsa, önként adja át

magát a keresztre feszítésre. Nem csak ezt, hanem azzal is, hogy meggyógyította a főpap szolgájának fülét, amelyet Péter a kardjának meggondolatlan használatával megsebesített, Jézus bebizonyította, hogy nem akarja, hogy bárki is szenvedjen miatta, még akkor sem, ha ő maga szenvedni fog és meghal az egész emberiségért.

A KENYÉR ÉS A KELEM

Jézus és tanítványai az emeleti szobában voltak, hogy megegyék a páska vacsorát Izrael első hónapjának, Nisannek a tizennegyedik napján. Ez volt az évente megünnepeleendő emlékműve annak a eseménydús éjszakának Egyiptomban, amikor az első páska bárány véré a házak ajtókereteire és ajtóoszlopaire hintették, és amikor az izraeliták biztonságban megették a páskát, míg Egyiptom elsőszülöttei meghaltak. 2Mózes 12:1-14

Isten azt akarta, hogy népe emlékezzen az első páska alkalmával történt nagy szabadításra, ezért megparancsolta az izraelitáknak (), hogy minden évben megemlékezzenek róla. De még fontosabb volt, mint az Izraelnek adott példa, hogy a páska bárány előrevetítette a sokkal fontosabb áldozatot, az „Isten Bárányát”, aki elvette a világ bűneit (János 1:29). Jézus volt az a Bárány, és tanítványaival együtt utoljára emlékezett meg a tipikus páska bárány áldozatáról, amelynek ő volt a valósága.

A páska ünnepének végén Jézus új szertartást vezetett be követői számára. Elmagyarázta, hogy a kenyér az ő megtört testét, a szőlő gyümölcse pedig az ő kiontott vérének jelképezi. Aztán megkérte

tanítványait, hogy vegyenek részt benne, azzal a magyarázattal, hogy ha ezt továbbra is megteszik, akkor az ő halálát hirdetik. (1 Korinthus 11:23-26). A Mester így egy egyszerű szertartást vezetett be – csupán a kehely ivását, valamint a kovásztalan kenyér megtörését és együttes elfogyasztását. Ez nem a páska-vacsora új formában való folytatásának szánták, hanem a valódi páska bárány, Jézus, a világ Megváltójának áldozatának emlékére.

Kétséges, hogy a tanítványok akkoriban mennyire értették Jézusnak a kenyérről és a kehelyről mondott szavait. Akkor még nem fogták fel, hogy Jézusnak meg kellett halnia ahhoz, hogy ők életet nyerjenek, és élvezhessék azt a kiváltságot, hogy vele együtt uralkodjanak a földön. Nem értették, hogy az ő királysága messze nem fogja biztosítani az Isten által megígért áldásokat, ha nem találnak módot a halálos ítélet hatályaon kívül helyezésére, amely az egész emberiséget a sírba küldte.

Még kevésbé voltak tisztában azzal, hogy ha Krisztussal akarnak élni és uralkodni, akkor szenvedniük és meghalniuk kell vele együtt. A kenyér és a bor azonban Krisztus minden igaz követőjének további kiváltságát jelentette. Megkapjuk az élet áldásait, amelyeket az ő megtört teste és kiontott vére biztosít, és kiváltságunkban részesülünk, hogy követjük az ő áldozatának és szolgálatának nyomdokaiba. Milyen áldott közösség, milyen áldott testvériség a miénk! 1 Korinthus 10:16,17

HIMNUSZT ÉNEKELTEK, MAJD KILÉPTEK

A beszámoló szerint, miután Jézus megalapította halálának emlékét, azonnal elhagyták a felső szobát, és elindultak a Gecsemáné kertbe. A Mester szíve túl tele volt, a tanítványok pedig túl fáradtak ahhoz, hogy tovább maradjanak és beszélgessenek. Néhány szó esett, miközben lassan elindultak a városból a kert felé. Ekkor Péter kijelentette, hogy hajlandó meghalni a Mesteréért, és azt mondta, hogy ezt meg is tenné, ha mindenki más elhagyná őt. Péter ezt teljes szívéből gondolta, amint azt később élete során bebizonyította.

A Gecsemáné kertbe lépve Jézus meghívta Pétert, Jakabot és Jánost, hogy jöjjenek vele, és virrasszanak vele. Azt hitte, hogy ők hajlandóak lesznek vele imádkozni, de nem tudtak. Ő tovább ment, hogy imádkozzon. „Ha lehetséges, múltjon el tőlem ez a kehely” – így könyörgött az Atyához –, „de ne az én akaratom szerint, hanem a tiéd szerint.” (Máté 26:39). Nem szabad azt feltételeznünk, hogy Jézus akár egy pillanatra is vágyott volna arra, hogy megszegje áldozati szövetségét. Tudta, hogy az Atya akarata az, hogy meghaljon, és elszánt volt, hogy végrehajtsa ezt az akaratot.

Talán a Mester eddig nem fogta fel teljesen, hogy halála ilyen gyalázatos módon fog bekövetkezni, hogy istenkáromlással és árulással fogják vádolni. Aki csak jót tett, aki minden gondolatában, szavában és cselekedetében tisztelte Mennyei Atyját, számára ezek szívszorító vádak voltak. Örömmel halt meg a világ Megváltójaként, de vajon az Atya akarata volt-e,

hogy más módon is szenvedjen? Igen, és Jézus, aki biztos volt ebben, nyugodt és elégedett volt.

Azt mondják nekünk, hogy Jézus aggódott, és hallgattak az odaadására (Zsidók 5:7). Nem szabad azt gondolnunk, hogy félt a haláltól. De nem szabad elfelejtenünk (), hogy a Mester kockáztatta a létezését, amikor áldozati szövetséget kötött az Atyjával (Zsoltárok 50:5). Ha nem lett volna hűséges, nem lett volna feltámadása. Ezért az örök halál aggasztotta, és kétségtelenül ezért vigasztalta az a biztosíték, hogy Atyja még mindig „jól megelégedett” vele (Máté 3:17; János 12:27,32). Ezzel a biztosítékkal megáldva Jézus ezután beletörődött minden méltatlanul rá zúdított gyalázatba és szégyenbe.

Ami az emberi segítséget illeti, a Mesternek alig volt része abban földi élete utolsó óráiban. Ez nem azért volt, mert tanítványai nem voltak együttérzőek. Péter, Jakab és János látszólag álltak hozzá a legközelebb, és Péter bizonyára bizonyította segítőkészségét. De ezek a természetes gondolkodású emberek teljesen képtelenek voltak belemélyedni és megérteni azt a megpróbáltatást, amelyen Mesterük keresztülment. Azonban ahol a testi erő kudarcot vallott, a Mennyei Atya támasztott és vigasztalt. Jézus annyira biztos volt abban, hogy Atyja mindig közel van és készen áll a segítségre, hogy azt mondta Péternek, ha úgy kívánja, kérheti tőle tizenkét angyalcsoport védelmét, és a kérés teljesülni fog. Máté 26:53

ISTEN FIA

A Gecsemáné kertből távozó Jézus és tanítványai találkoztak a városból kijött tömeggel, amely azért jött, hogy letartóztassa őt, aki a királyok királyának volt rendeltetve. A Mester önként adta meg magát, és azt mondta a tömeg vezetői számára, hogy ő az, akit keresnek. Júdás áruló csókja, Péter bátor, de meggondolatlan kísérlete, hogy megmentse Mesterét ellenségeitől, majd Jézust sietve elvitték a bíróságra, hogy a főpap kihallgassa.

A főpap, Kajafás, megkérdezte Jézustól: „Te vagy a Krisztus, az Áldott Fia?” (Máté 26:57,63; Márk 14:61). Jézus így válaszolt: „Te magad mondtad”, tudva, hogy ez a válasz a főpap szemében halálbüntetést von maga után. (Máté 26:64). Mesterségének kezdetétől fogva a Mesternek szembe kellett néznie azzal a kérdéssel, hogy ő-e az Isten Fia. A Sátán azt mondta neki: „Ha te vagy az Isten Fia, vess magad le” a templom tetejéről. (Máté 4:5,6). Jézus tudta, hogy ő Isten Fia. Számára nem volt kérdés, hogy ilyen látványos demonstrációval kell-e eltávolítania magát, ahogyan a Sátán javasolta. Amikor megkeresztelkedett, megkapta a biztosítékot fiúi mivoltáról, amikor Isten hangja így szólt: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Máté 3:17

Néhány hónappal azelőtt, hogy a főpap újra felvetette ezt a kérdést a Mester földi szolgálatának eseménydús utolsó éjszakáján, hasonló biztosítékot kapott fiúi mivoltáról. Ez a Megdicsőülés hegyén történt, amikor ismét elhangzottak azok a szívmengető szavak: „Ez az én szeretett Fiam,

akiben gyönyörködöm; hallgassatok rá!” (Máté 17:5). A Mennyei Atyának csodálatos módszerei vannak arra, hogy felkészítse népét a megpróbáltatásokra, és micsoda erőt adott ez az új biztosíték Jézusnak, amikor később a féltékeny és előítéletes főpap előtt állt, aki megkérdezte tőle, hogy ő-e az Isten Fia. Jézus elméjében nem volt kétség a fiúi mivolta felől, és tudva, mi lesz az eredmény, megerősítette az igazságot. Nem könnyű kitartani az igazság mellett, ha az a halált jelenti, de Jézus megtette, és ezzel példát mutatott nekünk, hogy kövessük a nyomdokaiba.

JÉZUS, A KIRÁLY

Végül a Mestert Pilátus elé vitték. Pilátus, mint Caesar képviselője, nem érdekelte a zsidók által Jézus ellen felhozott vallási vádak. Ők ezt nagyon jól tudták, ezért azzal vádolták a Mestert, hogy királynak tartja magát. Ha ez igaz lett volna, Pilátus számára ez azt jelentette volna, hogy Jézus Caesar potenciális riválisa, és ezért halált érdemel.

A vallási előítéletek elvakítják az embereket az igazságtól, és megakadályozzák őket abban, hogy mások erényeit és bűneit megfelelően értékeljék. Pilátusnak nem voltak vallási előítéletei a Mesterrel szemben, ezért a vizsgálat során rájött, hogy a vádaknak nincs ténybeli alapja. Ahogy ő látta a dolgot, még ha Jézus azt is állította, hogy király, ez csupán egy vallási koncepció volt, amely valójában nem tette őt a római trónra pályázóvá. Pilátus ezért szabadon akarta engedni a Mestert, de a dühös, előítéletektől elvakult tömeg nem engedte neki.

Jézus elismerte Pilátusnak, hogy a zsidóknak igazuk van, amikor azt mondják, hogy ő király: „Erre a célra születtem, és ezért jöttem a világra” – válaszolta a római képviselőnek, amikor feltették neki a kérdést. (János 18:37). És micsoda király! Három és fél éve volt arra, hogy toborozza azokat, akik hajlandóak voltak harcolni érte, de nem tett semmilyen erőfeszítést, hogy hadsereget állítson fel. Jézus még hűséges szolgáját, Pétert is megakadályozta abban, hogy karddal védje meg. Ehelyett ez a királyok királya önként halt meg jövőbeli alattvalóiért. Nem csoda, hogy egy ilyen halált meg kell emlékezni! Tövisekkel koronázták meg ezt a szeretet királyát. Le köpködték és gigányolták. Ráveték, hogy vigye a saját keresztjét, és végül rá is szögezték, hogy meghaljon. A feje fölé, Pilátus „ ” utasítására, felhelyezték a feliratot: „Ez a zsidók királya.” (Lukács 23:38). Pilátus azt akarta, hogy a világ tudjon róla, hogy ez a kiemelkedő ember azért hal meg, mert a zsidók gyűlölték és elutasították királyukként. De Jézus szempontjából ő a világ Megváltójaként halt meg. Számára a halálát okozó körülmények nem voltak fontosak.

Amíg a kereszten lógott, a közelben állók kiabálták: „Ha te vagy az Isten Fia, szállj le a keresztről!” (Máté 27:40). Ugyanez a kihívás érte a Mestert több mint három évvel korábban Sátántól. Akkor nem volt hajlandó semmit sem tenni, hogy másoknak bizonyítsa, hogy valóban Isten Fia, és most sem engedett a kísértésnek, hogy ezt tegye, miközben a kereszten lógott. Ehhez nem volt több oka, mint

ahhoz, hogy megengedje Péternek, hogy karddal védje meg.

A főpapok és írástudók gúnyosan mondták egymás között: „Másoknak megmentette az életét, de saját magát nem tudja megmenteni.” (Máté 27:41,42). Ó, mennyire nem fogták fel, hogy a Mester azzal, hogy nem mentette meg saját magát, megváltást nyújtott nekik és a föld minden nemzetségének! Ez a nagy tanulság, amelyet mindazoknak meg kell tanulniuk, akik örök életet nyernek. Ezért akarja Jézus, hogy megemlékezzünk a haláláról. Fontos, hogy így emlékezzünk meg üdvösségünk forrásáról, hogy alázatosak maradhassunk Isten előtt, és felismerjük teljes mértékben szükségünket – azt a szükséget, amelyet az ő halála elégít ki.

Ahhoz, hogy Jézus teljes mértékben átvehesse a bűnös helyét, elengedhetetlen volt, hogy a Mennyei Atya egy pillanatra visszavonja tőle kegyelmét. Ekkor kiáltott fel a Mester: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Márk 15:34). De amikor végül meghalt, teljes bizalommal tette: „A te kezébe ajánlom lelkemet” – ezek voltak utolsó szavai, és földi szolgálata befejeződött – diadalmasan teljesedett be a halálban. (Lukács 23:46). A Mester követőiként és Krisztus testének tagjaként nekünk is kiváltságunk, hogy áldozatot hozunk (Róma 12:1). És amikor megemlékezünk a haláláról, megerősítjük elszántságunkat, hogy hűségesen követjük a nyomdokaiba.

Sokan, beleértve a vallásos keresztényeket is, nem veszik észre, hogy Krisztus szenvedése folytatódik követőinek napi áldozataiban, mivel ők „együtt

vannak eltemetve az ő halálának hasonlatosságában” (Róma 6:5). De így működött Isten terve az evangéliumi korszakban.

Minden évben, Urunk halálának emlékűnnepén, naplemente után, az Úr népének sok tagja szerte a világon összegyűlik a saját településén, és újra megemlékezik Isten szeretetének csodálatos ajándékáról, Jézusról, „ , a világ alapjaitól fogva megöletett Bárányról” (Jelenések 13:8). (Jelenések 13:8). Ugyanakkor újra elkötelezik magukat, hogy hűségesebben kövessék a Megváltó nyomdokaiba, örvendezve az áldozat és a szolgálat kiváltságának, hogy vele élhessenek és uralkodhassanak. Róma 6:5,8; 8:17

AZ Ő MEGVÁLTÁSUK ÉS A MIÉNK

Nem voltak rádió- vagy televíziós hálózatok, amelyek közvetítették volna a hírt, és nem voltak újságok vagy elektronikus média, amelyek címlapon hozták volna a tragikus tényt, ami Krisztus első eljövetele előtt több mint másfél évezreddel, Nisan tizennegyedikének estéjén történt – azon az éjszakán Egyiptomban, amikor minden egyiptomi család elsőszülött fia meghalt. Nem is valószínű, hogy egy ilyen hír közlése bármilyen értéket képviselt volna, mert az országban minden család annyira el volt foglalva a saját bánatával, hogy kétséges, hogy sok figyelmet fordítottak volna mások helyzetére. A halál anyyala nem tett különbséget az emberek között, mert a fáraó elsőszülöttje és a legszegényebb egyiptomi is elpusztult azon az éjszakán, oly sok évszázaddal ezelőtt.

Ez egy régi történet, de jelentése Isten népének minden évben egyre fontosabbá válik. Nem annyira az a tény érdekel minket, hogy Egyiptom elsőszülöttei meghaltak, hanem az, hogy Izráel elsőszülöttei megmenekültek a pusztító kéz elől, amely azon a végzetes éjszakán végigsöpört az országon. Számukra ez a szabadulás éjszakája volt – az elsőszülöttek szabadulása a haláltól, és másnap egész Izráel szabadulása az egyiptomi rabszolgaságtól.

Így hát niszán hónap tizennegyedikén, ahogyan azóta minden évben, az Úr népe az egész földön nagyon különleges módon emlékezik meg a megszabadulás reményéről, mint az antitépikus „elsőszülöttek egyháza”, és örül a reménynek, hogy az emberiség megszabadul a bűn és a halál rabságából azon a dicsőséges új királyság napjának reggelén. Zsidók 12:23

A HÚSVÉTI BÁRÁNY

Ez az a gondolati háttér, amely segít hangsúlyozni az Úr Emlékezési Vacsorájának jelentőségét azok számára, akik örülnek a jelenkori igazságnak. Mindannyian emlékszünk arra az izgalmas történetre, hogyan menekültek meg Izráel elsőszülöttei azon az első páska éjszakán. Azért, mert engedelmeskedtek Istennek, aki Mózes által adott nekik utasításokat – utasításokat, amelyek a páska bárány vérének kiontását követelték. A héber családoknak mindegyikének meg kellett mutatnia hitét a vér megmentő erejében azzal, hogy azt házuk ajtókereteire és ajtószárnyaira kenték. Azok a

családok, akik ezt elmulasztották, az egyiptomiakkal együtt szenvedtek.

Ma már természetesen tudjuk, hogy a tipikus páska bárány vérében nem volt semmiféle megváltó erő, hanem az Úr csupán illusztrálta a megváltás csodálatos lehetőségét, amelyet szeretett Fiának ajándékával biztosított. Ezt szem előtt tartva milyen megindítóak Keresztelő János szavai Jézusról: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (János 1:29). A halál fullánkja az Édenkertben kezdte el pusztítani az emberi fajt, és ezt a pusztítást csak vérontással lehetett megszüntetni – nem bárány, bikák vagy kecskék vérével, hanem Jézus drága vérével, aki tökéletes helyettesítője lett Ádám atya elvesztett életének. Zsidók 9:11,12

URUNK EMLÉKE

Több mint három évig, miután János „Isten Bárányának” nevezte, Jézus fáradozott és szolgált, miközben életét adta az emberekért. És most eljött az idő, amikor áldozata beteljesedett, amikor meg kellett halnia, mint az igazi páska bárány, egy áldozat, amely szükséges volt az egyház és a világ megváltásához. Így hát megbeszélte egy találkozt tanítványaival egy „felső szobában”, hogy ott utoljára együtt vegyenek részt az éves páskaünnepen (), amely az eredeti egyiptomi páskaéjszaka eseményeit idézte fel. Máté 26:17-20

Miután ezzel végzett, Jézus vett egy kis kenyeret és szőlőbogyót, és új szertartást vezetett be – az egyetlen kettő közül az egyiket, amelyet követőinek előírt, a másik a vízkeresztség, de mindkettő csupán

szimbólum. A kenyeret tanítványainak adta, és meghívta őket, hogy vegyenek belőle, elmagyarázva, hogy az az ő testét jelképezi. Hasonlóképpen a kehelyt is, elmagyarázva, hogy az az ő vérének jelképezi, és hogy az ő vére fog kiontani értük. Máté 26:26-28

Ez nem a páska új formájának szánták. Jézus és követői számára az éves páskaünneplés azon az éjszakán véget ért. Ez csupán egy jelkép, vagy árnyék volt, amely Jézusra és vérének kiontására mutatott, és most, hogy ő eljött és a világ bűneiért meg fogják ölni, nem volt értelme folytatni a páskaünnepet. Amit Jézus tanítványaira bízott, az az ő halálának megemlékezése volt, és az a cél, hogy követői előtt szem előtt tartsa, mit jelent ez számukra, és hogy milyen részesedésük lesz vele, mint „az elsőszülöttek egyháza”.

Amikor Jézus kiontott vérére és megtört testére gondolunk, amelyet a „kenyér” és a „kehely” jelképez, az segít rájönnünk arra az áldott tényre, hogy ő életét adta értünk – hogy lelkét a halálig kiöntötte. Mennyire hálásak lehetünk ezért! Valóban, az éves megemlékezésen, és mindig is, arra kell törekednünk, hogy hálát érezzünk – hálát Isten szeretetéért, amiért Fiát adta, hogy meghaljon értünk, és hálát Jézus hűségéért, amiért életét adta, mint Megváltónk.

Az egyetlen módja annak, hogy megmutassuk hálánkat bármely ajándékért, az, hogy elfogadjuk és használjuk azt; és ezt kell tennünk Isten ajándékával is. El kell fogadnunk Jézust, és az ő áldozati életének érdemét az isteni tervnek megfelelően kell

felhasználnunk. Jézus teljes elfogadását, amelyet az Emlékezés szimbólumainak elfogyasztása jelképez, az jelenti, hogy teljes mértékben átadjuk akaratunkat, hogy az ő akaratát tegyük, és elfogadjuk őt fejünknek. Akkor megtanuljuk, hogy az ő akarata az, hogy mi is feláldozzuk az életünket, ahogyan ő tette.

ÚRVACSORA

Ezzel a gondolattal összhangban Pál apostol elmagyarázza, hogy a kenyér és a kehely elfogyasztása közös közösséget és részvételt, közösséget jelent Krisztus áldozati munkájában. Ez egy elgondolkodtató gondolat, de egyben arra is ösztönöz minket, hogy nagy buzgósággal szolgáljuk az Urat, mert ez az alapja annak, hogy kiváltságunk lesz vele együtt élni és uralkodni. Róma 8:17,18

Amikor idén részt veszünk az Emlékezés szimbólumaiban, tartsuk szem előtt ezeket a gondolatokat. Gondoljunk arra a nagy szabadításra, amelyet ez jelent számunkra és az emberiség számára, amint azt Izráel egyiptomi tapasztalata előrevetítette. Örüljünk annak a védelemnek, amelyet a vér biztosít számunkra, mint az elsőszülöttek osztályának tagjai, és annak a részesedésnek, amelyet Jézussal együtt kapunk az egész emberiség bűnből és halálból való megszabadításában azon a nagy napon, amely a páska éjszakáját követi – az evangéliumi korszakban. Milyen áldott kilátás!

Amikor arra gondolunk, hogy Jézus milyen szenvedéseken ment keresztül, hogy megvásárolja ezt a megszabadítást – a bűnösök nagy ellentmondásait, amelyek rá nehezedtek, a

gúnyolódást, a korbácsolást, a kereszt kegyetlenségét –, szívünk válasszon még határozottabb elszántságot, hogy hűségesek maradjunk hozzá, bármi is legyen az ára. Szükséges, hogy arcunkat, ahogy a Szentírás mondja, „kövé” tegyük, hogy kövessük az ő áldozatának és szenvedésének nyomát egészen a halálig, tudva, hogy az Úr minden szükségünkben segít nekünk. Ézsaiás 50:7

Mindannyian úgy kellene élnünk minden napunkat, mintha az utolsó lenne. Ha így teszünk, akkor Isten szentjeiként arra fogunk törekedni, hogy betartsuk a felszentelési fogadalmat, feláldozva a testünket és érdekeit, és szeretetünket a fenti dolgokra irányítva.

Legyen az évente megrendezett Emlékezés Vacsora alkalma arra, hogy közelebb kerüljünk az Úrhoz, mint valaha, és jobban megbecsüljük mindazt, amit az Ő vére jelent számunkra és jelent majd az egész emberiség számára.